

ikke forudset i Fredstraktaten; han antydede intet om Mulighed for dens praktiske Udførelse“, og i Tilknytning dertil siger Kammerherre Bernhoft, at i Foråret 1919 kunde der muligvis have været Tale om noget saadant, men som Spørgsmaalet nu forelaa, „indbragte den kun platoniske Sympatitilkendegivelser“. Med andre Ord, Kammerherre Bernhoffs Opfattelse af denne Udtalelse er den diametralt modsatte af det, det ærede Medlem lægger ind i den. Gesandten var fuldkommen klar over, at man i det franske Udenrigsministerium ikke paa nogen Maade kunde tænke sig den Mulighed, som det ærede Medlem tror paa, at man der tænkte sig. Med Rette gør Kammerherre Bernhoft opmærksom paa, at det Tidspunkt, da der havde været Mulighed for Planer af den Karakter, var i Marts Maaned 1919. Hvis den danske Delegation, der den Gang mødte i Paris, forud for Fredstraktaten havde fremført saadanne Ønsker, ja, da tror jeg, at der kunde have været Mulighed derfor. Men paa det Tidspunkt var der intet Parti, ingen Retning i Danmark, der ønskede det. Den nuværende højtærede Statsminister, det daværende Medlem af Landstinget Hr. Alex. Foss, de Herrer Kloppenborg og Andreas Grau var alle Medlemmer af denne Delegation, og ingen af dem havde det fjerneste Ønske om Gennemførelse af Planer af den Art, som senere dukkede op. Alle ønskede de den Gang en Afgørelse i Mellemslesvig ved en Afstemning umiddelbart efter Fredsslutningen, ingenlunde en Overgangstilstand, der skulde føre til en ny Afstemning en Gang 15 Aar ud i Fremtiden.

Saa siger det ærede Medlem, og det er hans tredje Grund, at Hr. Tardieu har haft en vis Interesse og Velvillie for Planen og har haft den Opfattelse, at hvis England vilde, saa kunde der blive Tale derom. Jeg ved ikke, hvorpaa det ærede Medlem støtter denne Opfattelse. I de Dokumenter, der foreligger, findes der intet derom, og det er jo muligt, at det er personlige Udtalelser af Hr. Tardieu, som af den mellemslesvigske Delegation er blevet forstaaet lige saa godt som den Udtalelse, jeg talte om før.

Dernæst siger det ærede Medlem, at naar Vanskelighederne kom, beroede de udelukkende paa den storpolitiske Spænding, der paa det Tidspunkt allerede var opstaaet mellem Frankrig og England. Der er ikke fjerneste Holdepunkt derfor, ikke nogen som helst Ting, der tyder paa, at

denne Opfattelse skulde være rigtig. Vanskelighederne ligger ganske klart og lige for, Dokumenterne viser det atter og atter, nemlig i et eneste Forhold, i det Forhold, at Fredstraktaten ikke gav Grundlag for en saadan Løsning, og at de to allierede Hovedmagter var af den Opfattelse, at en saadan Ordning vilde være skadelig for Danmark.

Saa har imidlertid det ærede Medlem en Udtalelse i det franske Blad „Le Temps“ af 27. Maj 1920, hvori „Le Temps“ udtaler sig velvilligt overfor Internationaliserings-tanken, og det ærede Medlem siger, at denne Artikel i „Le Temps“ dækkede Udenrigsministeriets Opfattelse; den var skrevet af Herbette efter Forhandling med Repræsentanter fra Udenrigsministeriet. Jeg tilstaar, at det forbavser mig, at det ærede Medlem er i Stand til at fremføre en saadan Udtalelse med de Dokumenter liggende for sig, som nu delvis er blevet offentliggjort fra Regeringens Side. Thi Forholdet er dette, at den danske Gesandt den 29. Maj har indberettet det franske Udenrigsministeriums Opfattelse af den paagældende Artikel, og derom siger han, at denne Artikel er „meget ilde optaget“ i Udenrigsministeriet, da dette anser Internationalisering for ikke blot uopnaaelig, men skadelig. Ud af denne Vurdering af den paagældende Artikels Betydning synes det ærede Medlem at faa, at den er skrevet efter Aftale med det franske Udenrigsministerium. Det er en af de Grunde, som det ærede Medlem har.

Og bedre er det saa vist ikke med det 6te Argument, som det ærede Medlem fører i Marken. Det ærede Medlem siger: Internationaliseringen kunde dog meget vel anses for forenelig med Fredstraktaten, thi det var jo saaledes, at senere ordnede man Forholdene i Øvre-Schlesien paa den Maade, at man lod Folkenes Forbund trække Grænsen, og derom staar der jo dog intet som helst i Fredstraktaten. Jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem — hvilket forbavser mig — ikke paa nogen Maade har sat sig ind i, hvad der er foregaaet; det undrer mig, fordi jeg ellers har den Forestilling om det ærede Medlem, at han med megen Flid arbejder med de forskellige Spørgsmaal, der optager ham. Men hvorledes det er muligt med blot noget Kendskab til, hvad der er sket, at fremsætte en Udtalelse som den, det ærede Medlem her har fremsat, det forstaar jeg ikke. Med Hensyn til Øvre-Schlesien og med Hensyn til Mellemslesvig er Forholdet det samme, at der i Fredstraktaten stod,